

Nakonec máš totiž jenom jeden hlas

---

1. čtení: Iz 45,18–25

2. čtení: Ř 14,1–15,3

„*Nesuďtež* tedy více jedni druhých, ale toto raději *rozsuzujte*, jak byste nekladli úrazu nebo pohoršení bratru.“ Těmito slovy (v. 13) bychom mohli shrnout celou přečtenou 14. kapitolu listu svatého Pavla do Říma. Je to kapitola o vzájemných sporech uvnitř sboru v hlavním městě, o sporech, které plynou z rozdílného pojetí víry. V té větě je obsažena drobná slovní hříčka: svatý Pavel používá v řečtině stejného slova pro „*nesuďtež*“ jako pro „[ale raději] *rozsuzujte*“, jak nepohoršit bratra. Jako by říkal: „Když už si musíte brousit svůj ostrovtip, pak ne na úkor bližních ve sboru. Zkuste raději vymyslet, jak to udělat, aby se přes tu ohromnou různost stávalo skutečností, že jako sbor/církev jste Kristovo tělo.“

Sbory v hlavních městech skutečně bývají pestré. Pavel se podle svých vlastních slov v 1. kapitole listu Římanům jako misionář Ježíše Krista do Říma několikrát chystal, ale nakonec se tam dostal až jako vězeň — a tam byl podle legend i popraven. V době, kdy píše list Římanům, zná jejich sbor jenom z doslechu. V té době už má za sebou mnoho misijní práce — a většinu nám známých epištol. Má za sebou i mnoho sporů: třeba s těmi, kteří začali křesťany z pohanů znepokojovat výtkami, že jim něco podstatného chybí, že jim chybí obřizka a dodržování speciálních ustanovení Tóry, určené Židům. V listu Galatským proti nim ostře vystupuje — a v zápalu polemiky neváhá doporučit jim, aby se, když jim tolik jde právě o tuto část těla, rovnou nechali vykastrovat (Ga 5,12).

V Římě, kam bylo původně adresováno naše dnešní biblické čtení, byly věci jinak. Křesťanství se tam zřejmě dostalo přes místní usazené Židy, kteří o svátcích navštěvovali Palestinu a tam se setkali s evangeliem. Za čas se nejspíše přidali i nově uvěřivší z pohanů. Pak se ale stal císařem Claudius a v roce 49 z města Židy vypověděl. To muselo otrást i většinově židokřesťanským sborem. Sbor se přesto udržel, směrodatnou skupinou se ale stali nedávní katechumeni („konfirmandi“) z pohanů,

kteří — arijského původu — směli zůstat. Když se po nějaké době začali někteří židovští křesťané do Říma pozvolna vracet, s překvapením viděli, že se již se zatajeným dechem nediskutuje o tom, že — ano, skutečně!!! — k lidu Božímu mohou patřit i neobřezaní, i ti, kteří se nestali Židy se vším všudy. Otazníky se náhle kladly nad tím, jestli židovští křesťané se svou věrností Zákonu, s tou svou otravnou pozorností věnovanou rozhraní čistého a nečistého, mají *ještě vůbec* v církvi místo. Řím se tak stal modelem dalšího vývoje, neboť i jinde se brzy židokřesťané stali menšinou a po čase jakožto svébytná skupina prakticky zanikli.

Do této situace, jak ji z doslechu zná, píše tedy svatý Pavel svůj list. Je v něm dlouhá pasáž o vztahu křesťanů a Židů, kteří v Ježíši Mesiáše nevidí (Ř 9–11). A je v něm také slovo k vzájemnému soužití křesťanů obojího původu. Používá přitom, stejně jako předtím v listě do Korintu (1K 8), rozlišení na *silné* a *slabé*. Použití těchto slov je zvláštní: nejde zde o sílu víry, která by se projevovala mocnými činy, zahanbujícím nasazením, odolností v pronásledování nebo přesvědčivostí. Je to víra silná svým soustředěním na to jediné podstatné — na Boží záchranu, vydobytou pro lidi nazaretským Mesiášem Ježíšem. Je to víra silná i svou nevázností, ba neúctou vůči všemu jinému, než je Kristus. Je to víra suverénní. Svatý Pavel se něco nahádal s těmi, kteří k povinnostem věřících chtěli jako nezbytnost připojit ještě něco jiného než právě víru samu. Sám se počítá k silným (Ř 15,1 „My silní. . .“) a jiný svůj list (Fp 4,13) uzavírá větou, která by mohla zdobit štít všech křesťanských suverénů: „Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.“

Jenže jsou zde také slabí. Nejsou to ti, kteří by se málo angažovali ve sboru, žili laxně a přízpusobivě světu, nebo dokonce zapřeli víru. Právě naopak! Slabí jsou v tomto zvláštním Pavlově pojetí ti, kteří se k oné suverenitě víry z nějakého důvodu nedovedou připojit. Možná tak byli vychováni, možná znali Ježíšovo „Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království nebeského“ (Mt 5,20). Možná nedovedli přijmout, že jejich předkové za věrnost Hospodinovu zákonu platili i cenu nejvyšší, a oni by jej měli jen tak opustit. Mohli to být třeba i odnaučení alkoholici nebo lidé, kteří se dřív zapletli do nejrůznějších osidel své doby, tato jejich minulost je doživotně poznamenala a oni se od ní museli radikálně oddělit. Možná to byli vzdělaní a zkušení lidé, kteří viděli, kam v jejich době vede rozklad hodnot, a měli za to, že k životu nutně patří bedlivá kázeň. Ti všichni nedovedli bez dalšího přitakat heslu „Všechno mohu“, zvláště když u *některých* ze silných, kteří se jím oháněli, bylo brzy zřejmé, že jde jen o zástěrku jejich bohapusté svévole.

I začaly se mezi silnými a slabými — nebo mezi suverénními a opatrnými — objevovat spory. Suverénní nad bázlivci pohrdlivě mávali ru-

kou, bázlívi se se zdviženým ukazováčkem začali tvářit nesmiřitelně. A tu Pavel, který má ještě za to, že by se církev neměla rozpadnout na množství konfesí a denominací, píše těm opatrným mezi Římany (Ř 14,10a): „Co máš co soudit svého bratra?!“ A v tomtéž verši pak na adresu římských suverénů (Ř 14,10b): „Co máš co pohrdat svým bratrem?!“ Takto „otcovsky“ vyváženě domlouvá tomu i onomu.

V sázce jsou ovšem vážné věci, a tak nás zajímá, jaký je Pavlův argument pro tuto jeho domluvu. Že by Pavel prorocky nahlédl do naší osvícené pluralitní epochy a poučil se u nás, jak důležitá je vzájemná tolerance? Nebo že by si uvědomoval, jak neblaze působí spory ve sboru na misijní věrohodnost církve? Svatý Pavel argumentuje z hlubokého základu křesťanské víry, argumentuje ze Starého zákona. Jeho hlavní argument je: *všichni staneme před trůnem Božím* (v. 10). Právě zde cituje verš z Izajáše 45, oddílu, který do celého světa volá, že jedině Hospodin je skutečným Bohem, jedině jemu patří soud a všichni to nakonec uznají a pokorně se připojí k Izraeli. Hospodin má monopol na souzení.

Tuto prorokovu vizi aplikuje na znesvářené Římany. Křesťanem je člověk — a řekněme to vyostřeně — *jedině a pouze svým vztahem k Bohu*, a to tak, jak tento vztah otevřel Pán Ježíš Kristus. To je na pomyslné škále důležitosti to podstatné! Pokud jde o spásu, ta se odehrává na linii mezi jednotlivým člověkem a Bohem. „Žádný zajisté z nás není sám sobě živ, a žádný sobě sám neumírá. Nebo buďto že jsme živi, Pánu živi jsme; buďto že mřeme, Pánu mřeme. A tak buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme.“ (vv 7.8). Život víry vyjadřuje Pavel — česky trochu neobvykle — třetím pádem: žít, umírat, být [*komu — čemu*] Pánu. Mohli bychom tomu rozumět jako „být zde pro Pána Boha“, být na zemi jeho, Boží. Je v tom ale také pohyb a směřování: „žijeme-li, umíráme a jsme Pánu,“ znamená to, že tam ještě úplně nejsme, ale míříme k němu. „A takř jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu“ (v. 11), shrnuje Pavel Izajášův citát. Jako by říkal: Člověče, neplýtvěj svými kritickými hlasy, nakonec máš totiž jenom jeden hlas — hlas, kterým se budeš Pánu Bohu zodpovídat ze své vlastní existence. Pouze jeho soud, a tedy soud nikoho nebo ničeho jiného, je ve tvém životě podstatný.

To je tedy — překvapivě — Pavlův argument týkající se sborového společenství. Není to jenom argument pro toleranci různých směrů ve sboru, ale pro vzájemné přijímání se lidí třeba velmi různých. Je to argument evangelia, argument, který zbraněmi silných bojuje za místo slabých ve sboru. Říká: Dává-li ti osobní vztah k Bohu svobodu od různých konvencí, pak respektuj stejně osobní vztah k Bohu všech ostatních ve sboru. Druhý člověk má svůj osobní vztah k Pánu Bohu, vztah, do

něhož ty nevidíš, máš ho ale předpokládat a snad jím můžeš být i obohacen. Neboť na osobním vztahu jednoho každého k Pánu Bohu ve sboru všechno záleží.

Petr Sláma, Vinohrady, 27. července 2003

Mateřské centrum v novém

Jak si možná někteří z vás všimli, v poslední době se v prostorách bývalé Domovinky horečně pracovalo. Za vydatné pomoci bratří Lubora Kaplana a Jiřího Svobody, kteří celé prostory s důkladností sobě vlastní vymalovali, se místnosti připravovaly na to, že se v nich od září budou scházet děti se svými rodiči při aktivitách Mateřského centra. Co si přesně pod těmito aktivitami můžeme představit, jsem se zeptala Evy Šormové, Zuzany Bruknerové, Hanky Potměšilové a Evy Svobodové.

Můžete krátce popsat, jak fungovalo mateřské centrum v minulém školním roce? Z čeho jste měly největší radost, co se třeba dařilo méně?

E.Š.: V minulém roce jsme se v MC scházely dvakrát týdně ve středu a v pátek. Ve středu byly pro matky přichystány programy (malování na sklo, na hedvábí, práce s vizovickým pečivem, potisk na textil, výroba papírových loutek. . .). V pátek probíhal kurz německého jazyka. Tyto činnosti vedly K. Krupičková, A. Svatušková, Z. Dejmková, Z. Škopová, Z. Bruknerová, I. Mrázková.

Práci s dětmi se věnovaly Eva Šormová, Eva Svobodová, Hanka Potměšilová a Zuzana Bruknerová. Děti vytvářejí kamarádké vztahy napříč věkovými hranicemi, učí se přijímat jeden druhého bez ohledu na rozdílnost charakteru a temperamentu (nikdo se neposmívá, nepere, nebere hračku jinému, nevynucuje si pozornost, respektuje hru — práci druhého). To je někdy tuhá práce, ale zároveň radost, když se to daří.

H.P.: Největší radost máme z dělného prostředí maminek. Mnohdy děti přicházejí s dudlíkem a s plínou a drží se mámy. Je pěkné být při jejich rozkoukávání a osamostatňování. Největší radostí je, když se děti na sebe těší a nechce se jim z MC odejít.

Letos začínáte v nových místnostech. Změní se tím nějak činnost MC, nebo si jenom svobodněji vydechnete ve větším prostoru?

Z.B.: V nových prostorách se nám všem velice líbí a jsme za ně vděčné. Daří se nám tu vytvářet atmosféru domova.

O myšlence, která stála u zrodu centra, již byla v Hroznu řeč dříve (článek Evy Šormové Otevřená náves v čísle 29). Jak ale vůbec vypadá pravidelná činnost centra, co, jak a kdy se děje?

V letošním školním roce se v MC chceme prozatím scházet třikrát týdně v úterý, středu a pátek od devíti do dvanácti hodin. Ve středu

chceme zachovat programy pro matky, v pátek učení jazyků. Od listopadu bychom rády rozšířily nabídku o masáže pro maminky na úterní dopoledne.

Děti jsou při všech aktivitách společně s rodiči, nebo mají také svůj vlastní program? Pokud ano, čím se zabývají?

E.Š.: Děti mají svoje programy nezávisle na maminkách. Čteme, malujeme, modelujeme, stavíme ze stavebnice, učíme se říkadlům, zpíváme, cvičíme, podle ročních období pracujeme s přírodními materiály.

Scházíte se nějak pravidelně, abyste program prohovořovaly, nebo už pak všechny aktivity víceméně plynou samy?

Scházíme se pravidelně jednou týdně k poradám, kde si rozdělujeme úkoly do příště (zajistit lektory, rozmyslet hry a program pro děti, nakoupit materiál, uklidit, upéct, opravit rozbité hračky).

Jsou mezi „dušemi“ mateřského centra také nějakí muži, nebo je to zatím čistě ženská záležitost? Kolik lidí vůbec stojí za tím, že mateřské centrum může fungovat?

Za MC nestojí jenom maminky, především jsou to naši manželé, kteří nám dodávají odvalu, když malomyslníme, a vytvářejí rodinné zázemí, které nám umožňuje tuto činnost vykonávat. Dále jsou to i muži z našeho sboru, kteří nám pomáhají radou, finanční podporou i manuální prací, na kterou nestačíme.

Prostory centra jsou součástí sborového domu naší církve. Předpokládám, že centrum však nenavštěvují pouze věřící rodiče s dětmi, ale i ti, kteří v žádné církvi nejsou. Vzniká třeba prostor i pro rozhovory o víře, stane se, že se někdo ptá a chce se dozvědět více?

Centrum navštěvují především maminky s dětmi, které nepatří do církve. Rozhovory o nezákladnějších otázkách života probíhají. Jsou to však velice intimní záležitosti, vyžadující diskrétnost a mlčenlivost účastníků rozhovorů.

Jakou podporu od sboru byste pro činnost MC očekávaly? Máte pocit, že se vám jí už nyní dostává v dostatečné míře?

Zájem bratří a sester z našeho sboru nás těší a velice si ho vážíme. Tento zájem není jenom slovní. Při úpravě nových prostorů přispěla svou pomocí řada členů. Také víme, že na nás sestry a bratři pamatují ve svých modlitbách.

A na závěr snad ještě pozvánka pro ty, kdo by po přečtení tohoto rozhovoru dostali chuť k návštěvě centra.

Přáli bychom, aby MC se stalo azylem nejen pro maminky, ale pro tatínky, babičky, dědečky a všechny, kteří se chtějí sdílet při kávě a čaji.

Ptala se Jana Šarounová

Historie vinohradského sboru XII (pokr. z č. 35)

Dne 24. července roku 1904 bylo sboru uděleno stavební povolení na stavbu nového domu s podmínkou, že dvorní budova smí být používána pouze k bohoslužebným a kulturním účelům. Ing. A. Novotný navrhuje předat projekt k posouzení odborníkům, aby se předešlo možným chybám. Dle dohody byli požádáni o posudek stavitelé Rechziegel, Polívka a Blecha. V tomto roce bylo také založeno nové sdružení mládeže. Současně byl vybidnut spolek Blahoslav, aby rozšířil ve sboru svou činnost. Záříjové zastupitelstvo schválilo vedle podrobného rozpočtu celé stavby (v celkové výši 230.825,- K) také některá doporučení vrchní církevní rady, týkající se statutu členů a placení saláru.

Také ve sborovém životě byly provedeny některé změny — sborový zpěv byl připojen k biblické hodině (konal se po jejím skončení) a správa sborové knihovny byla svěřena učitelům nedělní školy. Nově byl zaveden protokol došlé a odeslané korespondence. Po zavedení nového řádu saláru muselo staršovstvo projednávat mnohé rekursy proti jeho vyměření. Vybírání saláru bylo svěřeno kostelníkovi, a to za 5% odměnu. Sborové hospodaření vykazovalo v roce 1904 příjem 10.911 K a výdaje ve výši 10.907 K.

Zahájení stavby sborového domu se značně zdrželo rekursy, které proti stavbě podal soused Očenášek. Ty byly projednány v několika instancích a v závěru zemským úřadem zamítnuty. Dále bylo předběžně jednáno se Zemskou bankou o půjčce ve výši 170.000 K na stavbu nové budovy a 60.000 K na starou budovu a bylo dosaženo příslibu o poskytnutí této půjčky. Na své červnové schůzi v roce 1905 schválilo staršovstvo žádost o poskytnutí půjčky v této výši. V té době podal také pan Očenášek odvolání proti rozhodnutí zemského úřadu k nejvyššímu soudnímu dvoru ve Vídni, čímž se dále odložilo započetí stavby. Zastupitelstvo se usneslo, že nebude čekat na konečné rozhodnutí z Vídně, a zahájilo přípravy k započetí stavby. Schválilo také podmínky dané Zemskou bankou k poskytnutí půjčky. Počátkem roku 1906 bylo doplněno zastupitelstvo sedmi osobami (br. Čermák, br. Litomiský, br. Procházka, br. Rybář, br. dr. Svoboda, br. Špaček a br. dr. Tardy), také staršovstvo bylo téhož dne doplněno o bratry Hájka, dr. Navrátila, Titěru a Škopka. Na březnové schůzi staršovstva roku 1906 podal bratr farář Marek podnět k zavedení modlitebních hodin staršovstva v týdnech, kdy se nekoná schůze staršovstva. Po obsáhlé diskusi bylo usneseno, že v uvedený den vykoná každý člen staršovstva svou modlitební chvíli v soukromí.

Na základě konkurzu byl vybrán k provedení stavby stavitel Dvořák, který se zavázal provést práce zednické, kamenické, tesařské, pokrývačské, včetně pořízení ocelových nosníků za 124.700 K. Bylo ujednáno,

že tyto práce budou dokončeny do konce září 1906. Staršovstvo pak zvolilo čtyřčlennou stavební komisi (dr. Navrátil, Hájek, Titěra, ing. Litomiský). Na schůzi staršovstva v prosinci 1906 byly řemeslnické práce zadány těm, kdo nabízelí nejvýhodnější podmínky. Dále bylo jednáno o stavebních záležitostech, a aby se ušetřilo za stavební dozor, bylo navrženo zadat celou stavbu staviteli Dvořákovi, který sám na vlastní náklad bude dohlížet na provedení řemeslných prací zadaným jiným podnikům. Byly schváleny doplňky rozpočtu (studna, parní topení a další, celkový rozpočet včetně pozemku činil 248.669 K). V dubnu zadalo staršovstvo postavení varhan firmě Ticháček a dále elektrické osvětlení domu i bytů. V tomto roce se odstěhoval bratr Josef Smolík a předal svoji funkci pokladníka bratru Hájkovi.

Na květnové schůzi zastupitelstva (1907) byla provedena doplňovací volba dvou členů staršovstva (zvoleni Jan Špaček a bratr Pettrich). Dále se projednávaly doplňky ke stavbě (úprava stropu ve vestibulu, závěťří při vstupu do domu a instalace elektrických ventilátorů). Stavba sborového domu rychle pokračovala a byly již objednány lavice a dřevěné schody na galerii. Zároveň bylo zahájeno pronajímání bytů i obchodů. Staršovstvo dále jednalo o staré modlitebny a usneslo se nabídnout ji k prodeji. V případě, že by se do prosince nenašel kupec, by se měl upravit vnitřek domu na byty, které by se pronajímaly. 23. října 1907 přijalo staršovstvo usnesení, na jehož základě sbor požádal o kolaudaci stavby, a dále pověřilo zvláštní komisi přípravou otevření modlitebny na 6. leden 1908. Pro různé nedokončené práce bylo otevření sborového domu odloženo až na březen. V této době se staršovstvo muselo často zabývat žádostmi o snížení saláru, vyměřeného dle výkazu placených daní. Některé dlužníky pak předalo okresnímu hejtmanství k vymáhání dluhu exekucí. Dále bylo vedeno jednání s městskou radou o koupi starého sborového domu. Toto jednání mělo úspěch a městská rada dům odkoupila za 90.000 K s tím, že částka bude rozložena do splátek s 5% úrokem. Staršovstvo také projednalo i pořádek užívání modlitebny při bohoslužbách s tím, že na levé polovině budou sedat ženy a na pravé muži. Zrušil se stávající zvyk povstání při vstupu kazatele do modlitebny.

Podle materiálů br. Chadima připravil mch

Díkuvzdání

---

sborová neděle 5. října 2003

Stůl s dýní a hrozny vinné révy vedle kalichů, kalíšků a chleba, přichystaných k Večeři Páně. Neděle díkuvzdání. Kázání Jaroslava Vokouna, faráře z Domažlic, kterého z opačného kouta republiky přivezl náš farář Martin Zikmund. Setkali se na Vsetíně při celocírkevním srazu mládeže.

Martin tam doprovázel skupinu vinohradských a přijel pak sám s hostem v sobotu v noci, zatímco mládež zůstala na Vsetíně. Chyběla nám, ale všechno se do života nevejde. Kdyby měli být při sborové neděli konané jindy, nebyl by při ní Jaroslav Vokoun. Tak tedy — i pro ně — alespoň krátké ohlédnutí.

Kázání rozpaté mezi texty Gn 1 („chvalozpěv na stvoření“) a Žd 1 (o Božím Synu, „skrze něhož“ Bůh tvořil). Stvoření světa i příběh Ježíše Krista patří k sobě. Všechny krásy světa i jeho vznešenost jsou jakoby směrovkou k tomu, co chtěl Pán Bůh doopravdy říci: k Ježíši Kristu. Svět i se svými „světskými“ pravidly není mimo jeho sféru vlivu. Dvě kola večere Páně. Sbirka na vypálený evangelický kostel v Rumburku. Děti pak v prostorách nově otevřeného mateřského centra „skrmily“ mísu s hrozny ze stolu Páně. Přichystala ji Jasna Krupičková.

Po požehnání se přesouváme do sborové místnosti. Jaroslav Vokoun: Evangelická identita. Skromně předesílá, že byl inspirován známým německým teologem. Trojice tezí zní: 1) Evangelická identita je „vedlejším produktem“ toho, o čem šlo. Nešlo jí o novou církev, ale o obnovu té všeobecné — a to z Božího slova kázaného a přijímaného s vírou. 2) To mějme na paměti tam, kde se jako sloupy evangelické identity tváří pozdější hodnoty, zejména ty z 19. století, s jeho — o sobě jistě dobrými — ideály demokracie, občanské spořádanosti a racionality. 3) A už vůbec bychom se neměli nechat určovat negativně: snahou nebýt jako katolíci nebo letničtí. Byl by to projev nesvobody, kde téma určuje ten druhý, a my jenom reagujeme.

Při rozhovoru přišly ke slovu vztahy s pravoslavím, smysl slov „toto jest mé tělo“ při večeri Páně, možnosti dalšího vývoje římské církve za nového papeže aj.

V čase poledním pak nastal oběd. Co stůl, to téma. Někdy i několik. U jednoho stolu tiše sedí Miluška Bukovanská. S vinohradským sborem prožila celý život a teď bydlí v Libici nad Cidlinou, v domově odpočinku ve stáří. Ráno ji přivezli Šarounovi, nazpátek Chábovi. Někdo přišel i se svým smutkem. Ovdovělí již delší dobu i docela nedávno, nesou si někteří z nás v sobě otisk toho, jehož ztratili. Jejich smutek i prázdná místa po známých tvářích připomínají: smrti jdeme vstříc všichni. To, co je před ní, je důvodem k děkování. To, co je po ní, je otázka naší víře.

Dík patří sestrám, které ve sboru již den předem a v neděli od rána připravovaly jídlo (zejména Anně Kantorové a Květě Střelbové) nebo přinesly cukroví. I těm, kdo byli dopoledne s dětmi. Farářům hostu i hostitelů a všem, kdo přispěli jinak.

Petr Sláma

Homo christianus

Sjezd (nejen) evangelické mládeže ve Vsetíně 3.–5. října 2003 očima neobjektivního pozorovatele

Bylo klidné sobotní dopoledne. Sice trochu poprchávalo, ale sluníčko už vylezlo z mraků a probleskovalo barevnými podzimními listy stromů ve vsetínském parku. Chvilka jako stvořená pro odpočinek na lavičce nebo pro klidnou rodinnou procházku. Tento sváteční poklid je co chvíli přerušován mladými lidmi, kteří se o něčem horlivě dohadují, hledají v mapách, pošťuchují se, povídají si. Poznáte je zaručeně podle modrého sešitku, kterým se rozhorleně ohánějí při svých diskusích.

Těžko byste podle tohoto popisu poznali, že tito „narušitelé“ sobotního poklidu jsou ve skutečnosti křesťané, kteří se zapáleně přou o věcech víry (anebo o to, kam se večer zajde na pivo). Ano, jsou to oni, evangelická mládež, výkvět naší církve. A mezi nimi je i delegace z vinohradského sboru, složená z věřících i nevěřících, a kdo ví, zda se mezi nás nevetřel i nějaký katolík?

Ale vezměme to od začátku. Setkali jsme se na hlavním nádraží, odkud jsme vyjeli na pětihodinovou cestu vlakem do Vsetína. Od vsetínského nádraží nás cesta vedla do kulturního domu, kde jsme museli vyřešit všechny administrativní náležitosti. Musím přiznat, že organizace byla skvělá, skutečně! Poté jsme se rozešli prohlédnout si Vsetín a až na paneláky je nutno říci, že je to opravdu hezké město. Tady se cesty našeho „společenstva“ rozešly, proto budu od téhle chvíle psát už jen za sebe.

Kulturní sál, kde vše začalo, byl v podvečer už dosti zaplněn a co chvíli na nás vykukovali známí či příbuzní (neboť evangelíci, jak jistě víte, jsou všichni nějak příbuzní). Sjezd byl zahájen vysoce akademickou přednáškou, neboť Češi mají sice Járu Cimrmana, ale my evangelíci máme Emanuela Chmelíka z Chmelnice! Tato přednáška ve stylu Cimrmanova divadla byla sice amatérská, ale mně to přišlo jako dobré oživení programu. No a po pobožnosti jsem v nočním Vsetíně hledala školu, kde budu spát. A našla jsem! A dokonce si vybojovala místo v tělocvičně.

V sobotu ráno po snídani byla velmi hezká pobožnost a programy. Nabízelo se vždy z několika podle sjezdové brožurky. Já jsem navštívila dílnu Marka Zikmunda „Jsem evangelík a chci se jím také stát“. Po obědě jsme s Klárou Krupičkovou a Martinem Zeleným přijali pozvání od rodiny Buzkových, tlumočené naším panem farářem. Jaké bylo naše překvapení, když jsme se tam sešli nejen s naším bývalým kurátorem Vládou a jeho ženou Janou, ale též s panem doktorem Zikmundem a jeho ženou Alenou. U Buzků bylo tak příjemně a mile, že se nám nechtělo odejít, ale chtěli jsme stihnout další části programu.

Já jsem si vybrala norský film „Druhá tvář neděle“ o tom, že příliš přísná víra spoutává a vězní. Příběh sice nešel úplně do hloubky, ale byl silný a pravdivý. Protože jsem se v široké nabídce programů špatně orientovala, šla jsem odpoledne na výtvarnou dílnu. A ta mi, kupodivu, přišla jako nejsmysluplnější věc, které jsem se na sjezdu zúčastnila. Nešlo totiž jen o malování, ale o sdílení, propojování. Sešlo se nás tam mnoho z celé republiky a bylo hodně věcí k mluvení i k mlčení. Bylo to moc hezké a navíc jsem si odtamtud odnesla i hrnek. Večer byl potom koncert Zuzany Navarové, kterou jsem slyšela poprvé, ale rozhodně ne naposledy. Zpívala dobře a třikrát nás zvedla ze sedadel. Po skončení koncertu si šlo hodně lidí ještě povídat, ale mě událostmi nabitý den hrozně unavil.

V neděli ráno jsme se po snídani zúčastnili bohoslužby Petra Kellera za doprovodu Moravetzových, což byl velmi silný a hezký zážitek. Cesta do Prahy proběhla vcelku hladce.

A jak tedy po týdenním odstupu hodnotím svůj první Sjezd? Myslím, že víkend je velmi málo času, ale jinak se to asi udělat nedá. A myslím, že se sjíždíme proto, abychom poznali, že nejsme sami, vyměnili si názory a sdíleli je. A právě to sdílení se mi líbilo nejvíc.

Blanka Uličná

Informace ze schůze staršovstva

Staršovstvo na své schůzce 9.10.2003 mimo jiné:

- pověřilo sestru Moniku Chábovou předsednictvím Poradního odboru křesťanské služby našeho sboru a vyjádřilo vděčnost sestře Martě Kadlecové, která tuto činnost vykonávala dlouhá léta;
- rozhodlo o pověřování řádných členů poradního odboru křesťanské služby na dobu tří let a o jejich představení sboru při shromáždění, dále se rozhodlo vyzvat další bratry a sestry, aby se podíleli na práci KS;
- vyslechlo zprávu Lenky Payne o její službě provázení umírajících a vyjádřilo jí podporu;
- přijalo zprávu Evy Šormové o práci mateřského centra, které začalo v tomto školním roce v nových prostorách svou všestrannou a důležitou činnost;
- vzalo na vědomí přípravu adventního trhu, který se s úspěchem konal v našem sboru již loni, a přijalo s radostí nabídku Hanky Šilarové, že se ujme organizace.

jaš

Janské Lázně 2004

Jestli dobře počítám, toto pozvání by vás mělo zlákat k již šestému sborovému pobytu v Janských Lázních, který se tentokrát bude konat v termínu od 28. února do 5. března roku 2004 (to jsou jarní prázdniny Prahy 1–5). Jsou zváni všichni bez rozdílu věku — minulé roky přinesly opravdu hezká sborová společenství všech generací.

Ubytování je ve dvoulůžkových (a několika třílůžkových) pokojích (většina pokojů má koupelnu a WC, některé pokoje mají přistýlky, k dispozici jsou 3 dětské postýlky). Místa je dost, přesto pokud by se nedostávalo, je možné ještě dát na některé pokoje molitany (kdo by chtěl být v pokoji se třemi postelemi ve čtyřech, je to také řešení — hlavně pro ty z nás, kdo mají menší a „skladnější“ děti).

Stravování v základní ceně je plná penze, ale je možné se na místě domluvit podle potřeby (začíná se večeří 28.2. a končí obědem 5.3.).

Při obsazování jednotlivých pokojů se budeme snažit vycházet z vašich přání, a proto bychom rádi požádali ty z vás, kteří pojednou sami nebo naopak ve větším počtu, aby věnovali pozornost té části níže uvedeného dotazníku, kde je možné uvést, s kým si kdo přeje být ubytován.

Cena za ubytování a stravu¹ je 300,- Kč za dospělou osobu a 220,- Kč za dítě na rádném lůžku(3–12 let) a je nutné ji uhradit na místě spolu s pobytovou daní, která se vztahuje pouze na dospělé osoby mladší 70 let a činí 15 Kč na osobu a den (dítě mladší 3 let a dítě na přistýlce platí 40 Kč za noc a 100 Kč za stravu, pokud ji čerpá).

Doprava² zatím není zajištěna, prosím, kdo víte, že nepojedete vlastním autem, napište na předběžnou přihlášku, kolik vás je, a podle počtu bychom pak zajistili buď autobus, nebo alespoň nějaký hromadný nákup místenek. Tuto informaci podáme do konce ledna.

Počasi: v roce 2002 bylo možné v tomto období ještě lyžovat, v letech předchozích byl sníh na Černé Hoře vhodný pro sáňkování nebo výlety na běžkách.

Prosíme, abyste v případě zájmu o tuto dovolenou vyplnili anketní lístek (předběžnou přihlášku) a odevzdali jej sborové sestře v co nejkratší době³.

---

¹Ceny ještě nejsou zcela potvrzené, ale nejvyšší možná odchylka je zhruba 6%.

²Realizace dopravy je závislá na naplněnosti autokaru.

³Kapacita zařízení je omezená, proto bude ubytování nabízeno v pořadí, ve kterém odevzdáte tuto předběžnou přihlášku. Po překročení kapacity budou další přihlášení bráni jako náhradníci.

Jméno a příjmení	Věk	Mám zájem o dopravu autokarem	Mám zájem o dětskou postýlku
		ano/ne	ano/ne
		ano/ne	ano/ne
		ano/ne	ano/ne
		ano/ne	ano/ne
		ano/ne	ano/ne
Rád(a) bych byl(a) ubytován(a) s:			

Matěj Cháb

Program sborových akcí

- 21.10. 14.30 starší věkem; Věra Lukášová: Pozvánka do ráje.
28.10. starší věkem se **nekonají** — státní svátek.
2.11. 9.30 památka reformace, VP, káže Petr Sláma.
3.11. 16.30 schůze křesťanské služby.
4.11. 14.30 starší věkem; MUDr. Vojtěch Zikmund: O Janu Rokycanovi.
6.11. 19.00 ekumenická bohoslužba s Večeří Páně. Kde: Dykova 10 (Církev československá husitská).
11.11. 14.30 starší věkem; seniorátní program.
18.11. 14.30 starší věkem; Martin Zikmund: Jan Karafiát na Hrubé Lhotě.
19.11. 10.00 mateřské centrum zve na loutkové divadlo *Pohádky z kouzelného kabátu*. Pořádá Agentura Beruška. Kde: Korunní 60, 1. patro.
20.11. 19.30 třicátníci: prof. Zdeněk Matějček: O tom, že být křesťanem je normální.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází zhruba jednou za měsíc. Redaktory jsou Matěj Cháb (chab@idealtour.cz), Petr Sláma (slama@etf.cuni.cz), Jana Šarounová (sarounova@quick.cz) a Jiří Svoboda (freedomek@quick.cz). Jazyková úprava Jana Šarounová. Sazba typografickým systémem L^AT_EX 2_ε a tisk Jiří Svoboda. Hrozen lze též najít na Internetu na URL <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha Vinohrady, tel: 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Uzávěrka tohoto čísla byla 9.10.2003. Náklady na tisk tohoto čísla činily 6 Kč.